

χαλκοῦ τῷ μείγματι τὸ πλῆθος παρέσχεν'. ὁ δὲ Θεῶν ὑπο-
 λαβῶν ἄλλον' ἔφη ἄλογον ἡμεῖς ἀκηκόαμεν πανουργέστε-
 ρον, ὡς ἀνὴρ ἐν Κορίνθῳ χαλκοτύπος ἐπιτυχῶν θήκη χρυ-
 σίον ἐχούση πολὺ καὶ δεδοικῶς φανερός γενέσθαι κατὰ
 μικρὸν ἀποκόπτων καὶ ὑπομιγνύς ἀτρέμα τῷ χαλκῷ θαν- 5
 μαστήν λαμβάνοντι κρᾶσιν ἐπίπρασκε πολλοῦ διὰ τὴν
 χροάν καὶ τὸ κάλλος ἀγαπώμενον. ἀλλὰ καὶ ταῦτα κἀκεῖνα
 μῦθος ἐστίν· ἦν δέ τις ὡς ἔοικε μίξις καὶ ἄρτυσις, ὡς πού
 καὶ νῦν ἀνακεραυννύντες ἀργύρῳ χρυσὸν ἰδίαν τινὰ καὶ
 περιπτὴν ἐμοὶ δὲ φαινομένην νοσώδη χλωρότητα καὶ 10
 φθορὰν ἀκαλλῆ παρέχουσι.' D

3. 'Τίν' οὖν αἰτίαν' ἔφη ὁ Διογενιανός 'οἶει τῆς ἐνταῦθα
 τοῦ χαλκοῦ χροᾶς γεγονέναι;' καὶ ὁ Θεῶν ὅταν' ἔφη τῶν
 πρώτων καὶ φυσικωτάτων καὶ λεγομένων καὶ ὄντων,
 πυρὸς καὶ γῆς καὶ ἀέρος καὶ ὕδατος, [καὶ] μηδὲν ἄλλο τῷ 15
 χαλκῷ πλησιάζῃ μηδ' ὀμιλῆ πλὴν μόνος ὁ ἀήρ, δῆλός
 ἐστίν ὑπὸ τούτου πεπονθῶς καὶ διὰ τοῦτον ἐσχηκῶς ἦν
 ἔχει διαφορὰν αἰεὶ συνόντα καὶ προσκείμενον· ἢ

'τουτὶ μὲν <ἦδον> πρὶν Θεογενίην γεγονέναι'
 (Com. adesp. 461)

20

κατὰ τὸν κωμικόν, ἦν δ' ἔχων φύσιν ὁ ἀήρ ἢ τε χρώμενος
 δυνάμει κατὰ τὰς ἐπιψαύσεις ἐπικέχρωκε τὸν χαλκὸν ἐπι-
 θυμείς μαθεῖν; φήσαντος δὲ τοῦ Διογενιανοῦ 'καὶ γὰρ E
 ἐγώ' εἶπεν ὦ παῖ· ζητῶμεν οὖν κοινῇ καὶ πρότερον, εἰ
 βούλει, δι' ἣν αἰτίαν μάλιστα τῶν ὑγρῶν ἀναπίμπλη- 25
 σιν ἰοῦ τοῦλαιον· οὐ γὰρ αὐτό γε δήπου τῷ χαλκῷ προσ-
 τρίβεται τὸν ἰόν, ἅτε δὴ καθαρὸν αὐτῷ καὶ ἀμίαντον